

beguda excitant, que sens arribar a vulgaríssima borratxera, trasporta a aquella aristocràcia alegrement per mons de somnis per entregar-se inconscients en la devallada del vici corrupte i enganyador.

Cabaret Gran Cabaret. Músic-Hall. Dancinç. Taverna de rics. Estança envellutada on s'hi revolca la passió dels distingits.

Gent de cabaret. Sers humans que'n viuen i viuen pel cabaret. Sers de vida nocturna, fràgils com el cristall, sensibles a la passió.

I entre aquests; ob sarcasme! Hi conviuen també certes classes aristocràtiques, en la vida pública es diuen sensates, catòliques, decents i caritatives; que el mateix assisteixen de dies a un acte rel ligiós, que a la nit obren les portes de cristall ajupint-se sôta del rètol lluminós vermell de nom simbòlic, de lletres foguejades ..

III

Expremem be aquests dos estaments oposats i de ço que n'haurem extret de cada un, es posa dins un recipient, es barreja amb força i es dona a beure a les multituds.

I en sorgirà una lluita febrosa, d'unes gents que's debaten afanyosament per fugir dels uns i acostarse als altres, però que malgrat tot, no poden moure's del cercle que'ls separa d'ambdues parts.

Es la lluita de la classe mitja, que's baralla amb els seus, que cada un vol sobrepujar als altres i que s'esclafen sens perdó sols amb el mirament del profit de cada un.

L'enveja i l'odi hi regnen en aquest gran mar de defici. I per distreure tota aquesta maror d'insensateses, s'organitzen festeigs, que no son més que paranyes del vici, imitant als de dalt però amb certa ressaga dels de baix

I mentrestant el món fa voltes i més voltes, sens dar nos compte que ací és el llit del somni de tots els mortals.

J. I. C.

Calonge 25 - 12 - 1934

Quartetes soltes

Nano aixerit que encare no has après a caminar per tes propies cames i ja ens ensenyes el teu mal verí.

L'avi 34 invàlit i xacrós ha caigut a la fossa sense que en ses acaballes hagi volgut tractar-vos amb cap mena de rancúnia com passa sovint als que van a desaparèixer. Tot hom t'en resta agraït.

Però aquest ditxós 35 ja s'ho agafa més a *la fresca*: Prova d'això ens els donen els ser embutits dins una madeixa de robes que veiem aquests dies transitar per aquest mon de Deu, bo i fugint de l'airet glaçat de les nits, o de les fortes bufades en que es dona a conèixer la nostra tan típica tramontana que com a símbol del rígor ha vingut a donar una forta escombrada a les poques fulles que en l'últim alé desesperat romanien encare aferrades a llurs branques, des d'ara orfes de ses gales i mostrant-nos ses figures esquelètiques esperant la nova vida que tornarà per elles.

Després hem vist passar els tres reis d'amagatotis i com cada any retraient-se de les mirades indiscretes de la gent menuda que al punt de les dotze burlant la vigilància paterna s'han llevat del niu tebió i de puntetes a la finestra han contemplat ¡ai! sols la nit buida, despullada de les il·lusions ignocents d'aquelles tendres conciències.

Els dies cançats ja de la seva monòtona tristesa han anat poc a poc desprenent-se de la llarga nit que'ls tenia empresonats. Ja l'astre de la vida ens dona cada dia un raig més de la seva vivificadora llum. L'ametller, centinella el més avençat de les hostes vegetarianes, comença a despuntar ja, per entre els brots sos capolls i brollaran les flors de neu, les úniques que'ns donaran consol en mig de tanta desolació.

Llavors no hi farà res que ens toqui encara sofrir els rampells de la criatura ¡Res hi fa! Ja ens venjarem be prou i amb resquit, quant més grandet i entenimentat, comenci a enriolar-nos la natura, quant li agradarà jugar amb les flors i papellones, que son alé posarà a la vida; quant ens enviarà aquelles soleiades tan calentes, llavors ens venjarem

burlant-nos i rient-nos d'ell amb la confiança plena de que no ens jugarà cap mala partida, i quant irà declinant la seva existència jutjarem les seves obres. Si han estat dolentes et perdonarem i si bones t'escriurem en el llibre del temps per gloria i estímul dels que vindran al teu darrera.

Parets destartalades absents de cap ornament; baranes esbotzades, vigues dubtoses, portes que no poden ajustar per falta de materia, taules que creixen... etc.

¿Qué es això? ¿Un dels quadres de la revolució francesa o be una escena asturiana després dels últims successos? ¡Ca! res d'això. Ens volièm referir, sino que ens hem quedat curts, al estat deplorable en que es troben les escoles de Calonge. Al lloc on tenen d'assistir cada dia els petits per a perfeccionar-se l'intel·ligència. Els senyors mestres amb la més gran voluntat podran induir-lo a l'ordenació i netedat, més davant aquest quadre real resultaria essencialment còmic.

¿I aquella ombra fastasmal per quines arcades hi aleteixen per les nits les rates pinyades, que els grans tot passant s'ho miren de reull i els infants que a la seva vista pugnen per escapar-se d'entre els braços de la mare, amb el pànic retratat en els seus rostres ignocents? ¿Que esdevindrà d'ella? Aquelles parets ennehrides, rastres vistents de llunyans temps polítics, açotades per vents i tempestes estan cridades a complir un servei més noble i humà

A donar-hi estada a l'alegria i benestar, La soletat que ara regna donarà pas a les rialles infantils i a les sàbies lliçons del mestre. ¡Quina perspectiva més formosa! El dia que veurem bellugar pels seus aposents pantalons i bluses esquitxades de blanc, aquell serà el primer dia de joia; i als primers ressons de l'escarpra i martell que retrunyiran per totes ses voltes, fugiran esporuguides les rates pinyades per no atancar-s'hi mai més.

J. M. (CLARIÓ)